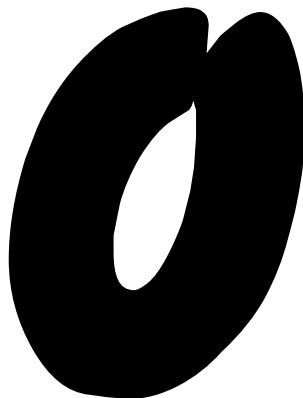

pritça

həyatımın sound`suз track`ı

jól ismert

həyatımın sound` suz track`ı

p r i t ç a

Mən onun heç kimiyəm, o isə yeganəmdi mənim...

Nə yazacağımı bilmədən yazıram... Nə edəcəyimi bilmədən, nəyə görə belə çarəsiz qaldığımı bilmədən yazıram... Sonu görünməyən bir yolun başlanğıcında olan ağlını itirmək üzrə olan insan olaraq yazıram... Onu hər görəndə yaşına, saçına, başına baxmayan, məhəl qoymayan, məhəl qoya bilməyən bir insan olaraq yazıram...

Özünü ələ ala bilməyən, hər onu görəndə ürəyi az qala yerindən qopacaq kimi titrəyən, həyəcandan səsi əsən insan olaraq... Sənə vurulan bir insan olaraq... Özünü tanımayan mən olaraq yazıram...

Nə yazdığını bilmədən yazıram... Səni ilk gördüğüm günü xatırlayaraq, salam verib keçdiyini düşünərək və bu xoş təsadüfü düşünərək yazıram... Sənə vurulduğuma peşman olaraq, səni sevəcəyimdən, sonra isə çarəsiz, aciz qalmaqdan qorxaraq yazıram... Kiminsə sənə qarşı hissərimi bilməsindən, anlamasından ehtiyatlanaraq, çəkinərək biçarəcəsinə yazıram... Bundan sonra nə edəcəyimi bilmədən, düşünmək istəmədən yazıram... Yazdıqca daha simiram, sanki kiçik-kiçik hissələrə bölünürəm bunları buraya yazana qədər... Sanki ağlımı itirirəm, özümü tanımadımağa başlayıram. Mən bu idimmi?! Dəfələrlə bunu özümdən soruşuram... İcdən bir səs gəlir: Sən nədən beləsən – deyə. Mən özümə haqq qazandırmaq istəmirəm. Yanlış yolda olduğumu düşünür, özümü buna görə bağışlaya bilmirəm. Nədən axı belə iradəsiz oldum sənə qarşı. Sənə baxmayacağam deyə söz verə bilmirəm özümə... Bunu ifadə edə bilmirəm olduğu kimi... Məni baxışlarımdan anlaya da bilirsən yəqin bəzən... Yəqin sən də mənim bu hissərimi başa düşmüsən... Hətta bunu sənin də başa düşməyindən ehtiyatlanıram, qorxuram desəm də yalan olmaz...

Heç yalan olmaz... Qəribədir elə deyilmə?! Sənə qarşı hisslərimi sənin bilməyini istəmirəm, bundan qaçıram...

Yenə də getdin... Səni axtarıram... Sabah yenə gələcəksən deyə düşünürəm. Yenə gələcəksən... Mənim ola bilməyən sənin mənin var olduğu halda, sənsiz olan mənin səni olmaqdan qorxuram... Bunu bu dəqiqə hər şeydən çox istəsəm də... Cox, sənin və heç kimin bilmədiyindən daha çox, özümün düşünə biləcəyimdən dəfələrlə çox istəsəm də qorxuram...

Hər gün sənin xəyalınlə danışıram, səninlə üzbəüz imişəm kimi söhbət edirəm. Reallıqda bunu edə bilmirəm... Görsəm də,

danışsam da səninlə bunların tez bitməsini istəyirəm... İstəmirəm... Dillərə düşməkdən qorxuram... Sənə görə, özümə görə istəmirəm. Bəlkə də qoy belə qalsın. Sən hələ də həmin təmiz, pak, gözəl, məni görərkən ən azı mənim qədər həyacanlanan qız olaraq xatırəmdə qal yetər... Bu işin sonu yoxdur...

Mənə qarşı sənin də hisslərini görürəm... Nə deyim, özümün yeddinci qatında hiss edirəm belə olanda... Axi mən də insanam... Sevməyi bəlkə də çoxlarından min dəfə artıq bacaran, başa düşən, dəyər verən üzdə göründüyü qədər də ürəyi olan bir insan... Bəlkə də yanılıram... Sənin mənə qarşı hisslərin-filan da yoxdur. Nə bilim... Amma bunun belə olmadığını da hiss edirəm... Səni getdikcə daha çox tanıyıram. Mənimlə üz-üzə gəlmək, bir addımlamaq üçün yaratdığını “təsadüfləri” də görürəm... Bunlar sanki məni daha da kövrəkdir, daha da ürəkləndirir, daha da çarəsiz qoyur... Hər hala düşürəm belə olan da, səni görəndə qərarsız oluram... Qərarsız, çarəsiz, xoşbəxt...

O gün səni kölgəndən tanıdım... Mən gəlirdim, sənsə gedirdin... Yəqin pəncərədən gəldiyimi görüb qarşılaşmağımızı istədiyin üçün bu “təsadüfü” yaratmışdım... Nə bilim... Səni hər görəndə özümü itirdiyim üçün sənin mənə qarşı hisslərini səhv də qiymətləndirə bilərəm bəlkə...

Səni qazanmadan itirmək daha asan olar bəlkə. Sənə daha yaxın gəlmək hər şeyin sonu olar bəlkə. Bəlkə... bəlkə... Sənə vurulduğumu sənə açıb danışsam mənim haqqımda nə düşünərsən bilmirəm... Bax, bundan da ehtiyat edirəm... Məni anlamayacağından da qorxuram...

Kaş ki, həyat belə olmayıyadı. İnsanlar qəlib içərisində, məhdud çərçivədə yaşamayardılar... Azad olayırlar... Saf, təmiz, pak hissələrini ürəklərində dəfn etməyəyidilər. Dilə gətirib, başa

salıb rahat yaşayardılar... Kaş ki, insanlar başqasının sözünü danışmayaydilar, kaş ki...

Yenə yazıb, yazıb bitirirəm... Yenə yazacağam, yenə ürəyimi boşaldacağam deyə özümə təskinlik verirəm... Papiros da acizlik çəkir bu anlarda təsəlli vermək üçün... Təsəllim yenə də sənin məsum gözəlliyyini gözlərim önündə canlandırmaq olur... Elə bılırəm yanım dasan...

Bu əsən badi-dəba dərdimə məlhəmdi mənim,
Mənə həmdəm bir odur, bir də ki, Kubəmdi mənim.

O əsir həzin-həzin, dərdimə dərd qatır yenə,
Elə zənn eyləməyin dərdimə məlhəmdi mənim.

Əsir, gətirir mənə yarımin ətri-zülfünү,
Duyuram, ağlayıram, yanaqlarım nəmdi mənim.

Ölərəm, amma dönük olmaram ol cananə,
Mən onun heç kimiyəm, o isə yeganəmdi mənim...

*** *** ***

Sənli sənsiz olmuşam...

Hər sənli günün sonu olduğu kimi bu günün də sonu gəldi... Sən gəldin və getdin... Məni gözü yolda qoyaraq getdin... Bəlkə də bu gün məndən küsdün, incidin... Mənə qırıldın... Sənə qarşı duyğularımın tez də keçdiyini düşündün yəqin mənim haqqımda...

Hər cümlənin sonu nöqtə ilə bitsəydi daha nə dərdimiz olardı ki?! Mənimsə səninlə bağlı cümlələrimin sonu üç nöqtə ilə bitir... Özümdən aslı olmayıaraq... Bəlkə də səni tərif etməkdən doymadığım üçündür... Bəlkə də bu yazdıqlarımın səninlə söhbət

bilib özümü aldatdığını üçün bu “yalançı” söhbətlərin bitməsini də istəməyərəkdən irəli gəlir bu... Amma nə etmək, mənə də bu qalır... Sənə qarşı hissələrim ən pak olduğu halda səninlə kağız üstündə etdiyim söhbətlərin də hamısı bunun əksinə olaraq uşaqların evcik-evcik oynaması qədər maraqlı və bir o qədər də həqiqi evə az oxşadığına görə “yalan” olur... Məni doğru anlamağını elə istəyirəm ki!..

Bu gün də getdin... Elə bildin səni anlamadım... Məni görmək üçün, mənimlə yenə də qarşılaşmaq üçün hər şəraiti yaratdın... Amma mən edə bilmədim... Bağışla, mənim saf gözəlim... Bağışla... Bax, hətta sənə necə müraciət edəcəyimə də tərəddüd edirəm... Bu baradə düşünmüşəmmi?! Sən mənim nəyimsən?.. Bunu deyə bilmirəm... Deməyə çəkinirəm... Amma ürəyimin içindən gələn uzun-uzadı səslər mənə piçildamaqdan yorulmur... Bu səslər səni bir sözlə izah etməyə çətinlik çəkir... Bunu bütün varlığımla hiss edirəm!.. Bu piçilti mənim sənə deyə bilməyəcəklərimi, deməyə çətinlik çəkdiklərimi, daha doğrusu deməkdən çəkindiyim sözləri mənim yadına salır... İsrar edir ki, bunları sənə bildirim... Mən isə bu sözləri yalnız eşidirəm və ürəyimdə saxlayaraq da dözürəm... Artıq o da dözümünü itirir deyəsən... Bu gün hiss etdim... Səni görcək o da sanki çırpınaraq köksümdən çıxıb hər şeyi gizlincə sənə piçildamağa çalışırı... Amma yenə də qarşısını mən kəsdim... Sənə qarşı aciz, ürəyim qarşı amansız olan mən... Bu dəfə də ürəyimin sözləri “ağzında” qaldı... “Sən ona sənə sonsuz dəyər verən, gözəlliyyinə heyran olan, görmədiyi vaxtlarda həsrətdən alışib-yanan, gördüyü

vaxtlarda həyəcandan titrəyən, səni hamıdan qorumağa çalışan,
səni hamiya qısqanan bir insan olaraq görməyi bacararsanmı?!”...
ürəyimin sənə deyəcəkləri bu idi...

Susma...

Səni qısqanıram, getdikcə daha çox... Səni görmədikcə canım yer tapmir. Tək qalıram... Bax, ətrafımda olanlar hamısı da buna şahiddir!.. Niyə beləsən? – deyə soruşanlar olur. Nə cavab verəcəyimi də bilmirəm... Bəlkə sən biləsən? Hə?! Mənim gizli sevgim... Sevgimi?

Sənin xəyalınla yaşayıb yaratmağa başlamışam. Bəlkə heç hiss etmirsən də bunu, amma mən indicə sənə qarşı olan hisslərimin sevgi mərhələsinə qədəm qoyduğunu da etiraf etdim... Geciksəm də, bunu bu gün etiraf edirəm... Bağışla... Nəyə görə üzürxahlıq etdiyimi də bilmədən bağışlanmağımı diləyirəm səndən...

Yaza bilmirəm... Nə yazacağımı bilmirəm... O qədər fikirliyəm ki... Bu gün sənin səsini bir dəfə eşitdim... Səni təsadüfən gördüm. İnan ki, bilərkədən gəlməmişdin sənin olduğun yerə. Məni görüb özünü itirdiyini hiss etdim... Axı nə demək istəyirsən bununla? Mən səni anlamaq, bilmək, öyrənmək istəyirəm... Həm də sətir-sətir...

Sən mənim dünənimdə yox idin. Amma bu günümün ən şah əsəri sənsən! Bilirsən bunu? Mən özüm də bunun səbəbini bilmirəm... İnsan birinə bu qədər bağlına bilərmi..? Görünür bu da bir alın yazılışı imiş... Sənli, mənli, sənsiz, mənsiz, sevincli, kədərli, ümidli... Amma hamısı ümidsiz... Səbəbini demək də olmur...

Bu gün çox sevindirdin məni... Yoxsa bilmirəm nə edəcəkdirim eşitdiklərimdən, gördüklərimdən sonra... Sənin haqqında düşündükə elə bilişəm sən də mənim haqqımda düşünürsən bu dəqiqə... Sənə zərər verməkdən qorxuram. Özümü bağışlamaram heç vaxt. Uzaqdan-azağa səni görürəmsə də, bununla kifayətlənirəm... Kifayətlənmək məcburiyyətindəyəm...

Ürəyim parçalanır sanki... Sən susduqca, mənə yaxınlaşa bilmədikcə lap pis hala düşürəm... Bu gün işlərim çox oldu... Səni çox görə bilmədim... Məni axtarıldınmı? Bir bunu bilsəydim... Mənim haqqımda nə düşündüyünü bilsəydim... İncimə amma içimdən bir səs mənə səninlə bağlı yalnız bir şeyi əmr edir... Bax,

ürəyimə də söz keçirə bilmirəm... Elə hey dediyini deyir... Mən bunları sənə deyə bilməsəmdə, hiss etdirmək istəyirəm... Amma necə?! Bilirsənmi nəyi? Özümü sənə sevdirməyimi çox istəyirəm... Şüursuzca, qorxusuzca, mərdcə bunu söyləyirəm... Bəlkə də nə vaxtsa, lap elə qısa vaxtdan sonra bu yazdıqlarımı haradansa əldə edib oxuyacaqsan... Bəlkə də, bu yazıldarda özünü tapacaqsan. Özünü xoşbəxt hiss edəcəksən sənə qarşı hisslərimi oxuduqca... Lap göyün yeddinci qatında olacaqsan... Bəlkə də... Amma mən səni tanıdigım üçün bax elə həmin qatdayam. Mənim yanına gəlmək istəyini elə arzu edirəm ki..! Olmayan kimi...

Deyirlər olacağa çarə yoxdur... Bəs görəsən olmayıacağın çarəsini tapa bilən varmı. Sənə qarşı olan hisslərim getdikcə ən ali sevgi mərhələsinə yaxınlaşdıqca bəs mən çarəsiz qalıb nə edəcəyəm... Sən bunu düşünə bilərsənmi? İstəmirəm! Yox, düşünmə... Sənə qiymaram, sənin də mənim kimi çarəsiz qalmağına ürəyim yol vermir, verməz... Verməyəcəkmi???

Çoxları, ağlı kəsməyənlər bu sətirlərin kim tərəfindən, nə üçün yazılıdığını da bilməyəcəklər. Burada – bir gəncin ürək ağrılarının, vurulduğu və şübhəsiz ki, aşiq olduğu gözələ qarşı olan hisslərinin gizlənən sətirlərinin qədir-qiyəmətini kim bilər məndən başqa hə? Bəlkə də səndən başqa... Və bu bəlkənin bəlkə olmaması üçün sənin “danişacağın” günü gözləyirəm... Mənim “cürətim” çatmadı... Bəlkə səninki çata...

Səni sevirəm...

Sən getdin arxanca gözüm qaldı. Ürəyimi yenə özünlə aparıb getdin. Sanki bir daha qayıtmayacaqsanmış kimi getdin... Yollara boyhana-boyhana qaldım. Sənsizliyin nə olduğunu indi ürəyimin içində hiss edirəm... Beynimin bütün hüceyrələri buna qarşı gəlsə də, səni düşünür bütün qəlbim... “Getmə, getmə, getmə bir az qal ay insafsız, qal mənim üçün bir az qal...” deyir... Ürəyimə söz keçirməkdə yenə acizəm, yenə tənhayam, yenə sənsizəm... Sahilsiz dəniz kimi ləpələnir, susmağa çalışıram... Sahil də məni yalnız qoyub gedib... Sənin kimi...

Məgər sən mənim alın yazım imişsən ki, Allah səni mənim qarşımıma çıxardı... Niyə? Niyə axı? Sənin mənim ola bilməyəcəyini, mənim sənin ola bilməyəcəyimi bilə-bilə nə üçün etdi Tanrıımız bunu?.. Qorxduğum başıma gəldi! Səni sevirəm... Bax, bu da oldu..! Sən denən indi necə toparlayım özümü? Balaca uşaq kimi sevinirəm səni görəndə, küsəyən uşaq kimi inciyirəm mənə baxmayanda, min illərin həsrətlisi kimi ardınca getdiyin yollara baxıram sən gedəndən sonra. Kiminsə görəcəyindən də, nə düşünəcəyindən də, deyəcəyindən də çəkinməyərək...

Göylər səsimi eşitsə ağlayar fəryadıma, yerlər daşıya bilmir ürəyimdəki ağırlığı...

Gözüm yolda, könlüm darda,

Ya özün gəl, ya da xəbər yolla...

Yara məndə, dərman səndə,

Ya özün gəl, ya da mənə “gəl” de...

Xoşbəxtlik bizə yasaq olsa da... Qovuşmaq bizə düşmən olsa da...
Sənsizlik mənə zəhər olsa da... Dözürəm sevgilim çətin olsa da..!

